

HOTĂRÂREA CURȚII

DIN 31 MARTIE 1971*

Comisia Comunităților Europene

împotriva Consiliului Comunităților Europene

„Acord european privind transporturile rutiere”

În cauza 22-70,

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de directorul general adjunct al serviciului său juridic, Gérard Olivier, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg la consilierul său juridic, Emile Reuter, 4, boulevard Royal,

reclamantă,

împotriva

CONSILIULUI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentat de Ernst Wohlfart, juristconsult al Consiliului, director general în cadrul Secretariatului General al Consiliului, în calitate de agent, asistat de Jean-Pierre Puissochet, director în cadrul Secretariatului General al Consiliului, cu domiciliul ales în Luxemburg la J.N. Van den Houten, director al serviciului juridic al Băncii Europene de Investiții, 2, place de Metz,

pârât,

având ca obiect o cerere de anulare a deliberării Consiliului din 20 martie 1970, privind negocierea și încheierea, de către statele membre ale CEE, a Acordului European privind munca echipajelor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere internaționale,

CURTEA,

constituită din R. Lecourt, președinte, A. M. Donner și A. Trabucchi, președinți de cameră, R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore (raportor) și H. Kutscher, judecători,

avocat general: A. Dutheillet de Lamothe

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

* Limba de procedură: franceza.

HOTĂRÂRE

Motive

1. Întrucât, prin acțiunea introdusă la 19 mai 1970, Comisia Comunităților Europene a solicitat anularea deliberării Consiliului din 20 martie 1970 privind negocierea și încheierea, de către statele membre ale Comunității, în cadrul Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite, a Acordului European privind munca echipajelor vehiculelor care efectuează transporturi rutiere internaționale (AETR);
 2. întrucât Consiliul a susținut, cu titlu preliminar, inadmisibilitatea acțiunii, contestând calificarea deliberării în litigiu ca act atacabil în sensul articolului 173 alineatul (1) din tratat;
 3. întrucât această calificare depinde de răspunsul la întrebarea referitoare la cine deține, la data în cauză, competența de negociere și încheiere a AETR;
 4. întrucât, de fapt, implicația juridică a acestei deliberări este diferită dacă trebuie considerată ca reprezentând exercitarea unei competențe atribuite Comunității sau ca fiind expresia unei coordonări, din partea statelor membre, a exercitării competențelor pe care și le-au menținut;
 5. întrucât, în consecință, decizia privind excepția de inadmisibilitate impune în prealabil să se stabilească dacă, la data deliberării în litigiu, competența de negociere și încheiere a AETR era de competența Comunității sau de aceea a statelor membre;
1. Cu privire la întrebarea prealabilă
6. Întrucât Comisia estimează că articolul 75 din tratat, care a conferit Comunității o competență definită pe larg cu scopul de a pune în aplicare politica comună în domeniul transporturilor, trebuie să se aplice atât relațiilor externe, cât și măsurilor interne în domeniul respectiv;
 7. întrucât efectul util al acestei dispoziții ar fi compromis în cazul în care competențele pe care le prevede, în special aceea de a adopta „orice dispoziții utile”, în sensul alineatului (1) litera (c) din articolul respectiv, nu ar trebui să se extindă și asupra încheierii de acorduri cu țări terțe;
 8. întrucât dacă, inițial, această competență nu a inclus întregul domeniu al transporturilor, cu toate acestea, ea ar avea tendința de a deveni generală și exclusivă, pe măsură ce se pune în aplicare politica comună în acest sector;
 9. întrucât, în ceea ce îl privește, Consiliul a susținut că aceste competențe conferite Comunității erau legate de atribuții, o competență de încheiere a unor acorduri cu țări terțe nu ar putea fi admisă în absența unei prevederi exprese din tratat;

10. întrucât, în special, articolul 75 nu ar avea în vedere decât măsurile interne ale Comunității și nu ar trebui interpretat în sensul că ar autoriza încheierea de acorduri internaționale;
11. întrucât, chiar dacă lucrurile s-ar prezenta altfel, această competență nu ar putea fi generală și exclusivă, ci în cel mai bun caz concurentă cu aceea aparținând statelor membre;
12. întrucât în absența unor dispoziții specifice ale tratatului referitoare la negocierea și încheierea de acorduri internaționale în domeniul politicii transporturilor – categorie căreia îi aparține, în esență, acordul AETR – este necesar să se facă trimitere la sistemul general al dreptului comunitar privind raporturile cu țările terțe;
13. întrucât articolul 210 prevede că „Comunitatea are personalitate juridică”;
14. întrucât această dispoziție, plasată la începutul părții a șasea din tratat consacrate „dispozițiilor generale și finale”, semnifică faptul că, în relațiile externe, Comunitatea se bucură de capacitatea de a stabili legături contractuale cu țările terțe în întregul domeniu de aplicare al obiectivelor definite în prima parte a tratatului, a cărei prelungire o constituie partea a șasea;
15. întrucât pentru a stabili, într-un caz determinat, competența Comunității de a încheia acorduri internaționale, este necesar să se ia în considerare sistemul tratatului, ca și dispozițiile sale materiale;
16. întrucât o astfel de competență rezultă nu numai dintr-o atribuire explicită de către tratat – cum este cazul articolelor 113 și 114 pentru acordurile tarifare și comerciale și al articolului 238 pentru acordurile de asociere – dar poate rezulta și din alte dispoziții din tratat sau acte adoptate, în cadrul acestor dispoziții, de către instituțiile comunitare;
17. întrucât, în special, de fiecare dată când, pentru punerea în aplicare a unei politici comune prevăzute de tratat, Comunitatea a adoptat dispoziții de stabilire a unor norme comune, indiferent sub ce formă, statele membre nu mai au dreptul, individual sau colectiv, de a contracta cu țările terțe unele obligații care afectează aceste norme;
18. întrucât, de fapt, pe măsură ce se stabilesc aceste norme comune, numai Comunitatea mai este în măsură să își asume și să execute, cu efecte pentru întregul domeniu de aplicare al ordinii juridice comunitare, angajamentele contractate în legătură cu țările terțe;
19. întrucât, din acel moment, în punerea în aplicare a dispozițiilor tratatului nu mai trebuie separat regimul măsurilor interne ale Comunității de acela al relațiilor externe;
20. întrucât, în sensul articolului 3 litera (e), stabilirea unei politici comune în domeniul transporturilor este menționată în special printre obiectivele Comunității;
21. întrucât, în sensul articolului 5, statele membre trebuie, pe de o parte, să adopte toate măsurile necesare pentru asigurarea executării obligațiilor care rezultă din tratat sau din acte ale instituțiilor și, pe de altă parte, să se abțină de la adoptarea oricăror măsuri care ar putea periclita realizarea obiectivelor tratatului;
22. întrucât rezultă din coroborarea acestor dispoziții că, în măsura în care normele comunitare sunt adoptate pentru realizarea obiectivelor tratatului, statele membre

- nu pot, în afara cadrului instituțiilor comune, să își asume angajamente care pot afecta normele respective sau le pot influența în mod negativ domeniul de aplicare;
23. întrucât, în conformitate cu articolul 74, obiectivele tratatului în materie de transporturi sunt urmărite în cadrul unei politici comune,
 24. întrucât, în acest scop, articolul 75 alineatul (1) îi atribuie Consiliului sarcina să stabilească norme comune și să adopte, de asemenea, „orice alte dispoziții utile”;
 25. întrucât, în conformitate cu paragraful (a) din aceeași dispoziție, aceste norme comune sunt aplicabile” transporturilor internaționale efectuate de la sau către teritoriul unui stat membru ori care traversează teritoriul unuia sau mai multor state membre”;
 26. întrucât această dispoziție vizează, de asemenea, pentru partea de traseu situată pe teritoriul comunitar, transporturile provenind din sau având ca destinație țările terțe;
 27. întrucât, în consecință, ea presupune că, în ceea ce privește competența Comunității, aceasta se întinde asupra relațiilor care țin de dreptul internațional și implică, prin urmare, în domeniul avut în vedere, necesitatea încheierii de acorduri cu țările terțe interesate;
 28. întrucât, deși este adevărat că articolele 74 și 75 nu prevăd în mod explicit o competență a Comunității în materie de încheiere de acorduri internaționale, intrarea în vigoare, la 25 martie 1969, a Regulamentului nr. 543/69 al Consiliului privind armonizarea anumitor dispoziții în materie socială din domeniul transporturilor rutiere (JO L 77 din 20 martie 1969, p. 49) a avut, cu toate acestea, ca efect necesar să atribuie Comunității competența de încheiere cu țările terțe a oricăror acorduri referitoare la domeniul reglementat de același regulament;
 29. întrucât această atribuire de competență este, de altfel, recunoscută în mod expres de articolul 3 din regulamentul respectiv, care prevede că „Comunitatea va angaja cu țările terțe negocierile care se vor dovedi necesare pentru aplicarea prezentului regulament”;
 30. întrucât obiectul AETR ține de domeniul de aplicare al Regulamentului nr. 543/69, competența de negociere și încheiere a acordului în cauză îi aparține Comunității de la intrarea în vigoare a regulamentului menționat;
 31. întrucât această competență comunitară exclude posibilitatea unei competențe concurente a statelor membre, orice inițiativă luată în afara cadrului instituțiilor comunitare este incompatibilă cu unitatea pieții comune și aplicarea uniformă a dreptului comunitar;
 32. întrucât chestiunea admisibilității trebuie rezolvată având în vedere această situație juridică;

2. Cu privire la admisibilitatea acțiunii

33. Întrucât admisibilitatea acțiunii este contestată de Consiliu pentru diverse motive, rezultate din încadrarea deliberării în litigiu și, în subsidiar, din lipsa de interes a Comisiei, din atitudinea anterioară a acesteia și din caracterul tardiv al acțiunii;

a) *Motiv rezultat din încadrarea deliberării din 20 martie 1970*

34. Întrucât Consiliul consideră că deliberarea din 20 martie 1970 nu constituie un act care poate face obiectul unei acțiuni în sensul articolului 173 alineatul (1) teza întâi;
35. întrucât, de fapt, această deliberare nu ar fi un regulament, o decizie sau o directivă, în sensul articolului 189, nici prin forma, nici prin obiectul și nici prin conținutul său;
36. întrucât ea nu ar constitui în realitate decât o concertare politică între statele membre în cadrul Consiliului care, ca atare, nu ar fi creat niciun drept, nu ar fi impus nicio obligație și nu ar fi modificat nicio situație juridică;
37. întrucât această încadrare s-ar impune cu atât mai mult cu cât, în cadrul unui litigiu între instituții, admisibilitatea ar trebui să fie apreciată într-un mod deosebit de riguros;
38. întrucât, în conformitate cu dispozițiile articolului 173, Curtea are ca misiune controlul legalității „actelor Consiliului... altele decât recomandările sau avizele”;
39. întrucât, excluzând de la acțiunea în anulare pusă la dispoziția statelor membre și instituțiilor, numai „recomandările sau avizele” – lipsite de orice efect obligatoriu în sensul articolului 189 ultimul alineat – articolul 173 are în vedere ca acte care pot face obiectul unei acțiuni, orice dispoziții adoptate de instituții și care sunt menite să producă un efect juridic;
40. întrucât această acțiune vizează să asigure, în conformitate cu dispozițiile articolului 164, respectarea legii în interpretarea și aplicarea tratatului;
41. întrucât ar fi contrar acestui obiectiv să se interpreteze restrictiv condițiile de admisibilitate a acțiunii prin limitarea domeniului de aplicabilitate a acesteia numai la categoriile de acte menționate la articolul 189;
42. întrucât acțiunea în anulare trebuie așadar să fie deschisă cu privire la toate dispozițiile adoptate de instituții, indiferent de natura sau forma acestora, care sunt destinate să aibă efecte juridice;
43. întrucât deliberarea în litigiu trebuie definită având în vedere toate aspectele prezentate mai sus;
44. întrucât în cursul sesiunii din 20 martie 1970, Consiliul, după un schimb de opinii între membrii săi și reprezentantul Comisiei, a adoptat un ansamblu de „concluzii” cu privire la atitudinea care trebuie adoptată de guvernele statelor membre în negocierile decisive cu privire la AETR;
45. întrucât această deliberare s-a referit, în esență, pe de o parte, la obiectiv și, pe de altă parte, la procedura de negociere;
46. întrucât, în ceea ce privește obiectivul care trebuie urmărit, Consiliul a stabilit o poziție de negociere constând în obținerea unei adaptări a AETR la dispozițiile regulamentului comunitar, cu excepția acordării unor derogări de la regulament care ar trebui acceptate de Comunitate;
47. întrucât, ținând seama de obiectivul astfel stabilit, Consiliul a invitat Comisia să îi prezinte, la momentul oportun și în conformitate cu dispozițiile articolului 75 din tratat, propunerile necesare în vederea modificării Regulamentului nr. 543/69;
48. întrucât, în ceea ce privește procedura de negociere, Consiliul a convenit, în conformitate cu linia de conduită adoptată cu ocazia sesiunilor anterioare, că

- negocierile vor fi continuate și încheiate de cele șase state membre, care vor deveni părți contractante la AETR;
49. întrucât, în cursul negocierilor și în momentul încheierii acordului, statele vor întreprinde o acțiune comună și își vor coordona în mod constant pozițiile în conformitate cu procedurile obișnuite, în strânsă asocieră cu instituțiile comunitare, iar delegația statului membru care asigură președinția Consiliului va acționa în calitate de purtător de cuvânt;
 50. întrucât din procesul verbal nu reiese că s-ar fi ridicat obiecții din partea Comisiei în ceea ce privește definirea de către Consiliu a obiectivului de negociere;
 51. întrucât, dimpotrivă, Comisia a formulat o rezervă expresă referitoare la procedura de negociere, declarând că ea consideră poziția adoptată de către Consiliu ca neconformă cu tratatul și, în special, cu articolul 228;
 52. întrucât reiese din toate acestea că deliberarea Consiliului s-a referit la un subiect care ține de competența Comunității și că, în consecință, statele membre nu mai pot acționa în afara cadrului instituțiilor comune;
 53. întrucât apare așadar, în ceea ce privește obiectivul de negociere definit de către Consiliu, că deliberarea din 20 martie 1970 nu a putut să fie numai exprimarea sau constatarea unei coordonări voluntare, ci a avut obiectivul de stabilire a unei linii de conduită obligatorii atât pentru instituții, cât și pentru statele membre, destinată să se reflecte ulterior în conținutul regulamentului;
 54. întrucât, în acea parte din concluziile sale care privește procedura de negociere, Consiliul a adoptat dispoziții care pot, eventual, oferi derogări de la procedurile prevăzute de tratat în ceea ce privește negocierile cu țările terțe și încheierea de acorduri;
 55. întrucât, în consecință, deliberarea din 20 martie 1970 a implicat efecte juridice determinate, atât în relațiile dintre Comunitate și statele membre, cât și în raporturile dintre instituții;

b) Motive subsidiare privind admisibilitatea

56. Întrucât Consiliul susține că analiza consecințelor pe care le-ar putea implica anularea deliberării din 20 martie 1970 ar confirma faptul că această deliberare ar fi fost lipsită de orice efect juridic;
57. întrucât o astfel de anulare, făcând să dispară constatarea coordonării dintre statele membre, nu ar avea nicio consecință nici pentru realitatea acestei coordonări și nici pentru acțiunile ulterioare ale acestor țări în cadrul negocierilor privind AETR;
58. întrucât, în consecință, acțiunea Comisiei, cu excepția cazului în care și-ar putea atinge scopul, ar fi lipsită de interes;
59. întrucât, în sensul articolului 174, „dacă acțiunea este întemeiată, atunci Curtea de Justiție declară nul și neavenit actul contestat”;
60. întrucât, într-o astfel de ipoteză, deliberarea Consiliului ar trebui considerată ca fiind inexistentă în măsura în care ar fi făcut obiectul unei anulări pe cale judecătorească, părțile aflate în litigiu ar fi puse din nou în situația anterioară și ele ar trebui să reia examinarea problemelor în litigiu pentru a le rezolva în conformitate cu dreptul comunitar;

61. întrucât, în consecință, interesul Comisiei de continuare a acțiunii sale nu ar trebui să fie contestat;
62. întrucât, de asemenea, Consiliul consideră că Comisia nu ar fi îndreptățită să acționeze, dat fiind faptul că aceasta s-ar fi făcut ea însăși răspunzătoare de situația în cauză, prin faptul că nu ar fi întreprins, la momentul oportun, măsurile necesare pentru exercitarea competenței comunitare, înaintând Consiliului propunerile corespunzătoare;
63. întrucât întrebările adresate Curții de către Comisie cu privire la structura instituțională a Comunității și admisibilitatea acțiunii nu ar trebui, așadar, să depindă de omisiunile sau erorile anterioare ale reclamantului;
64. întrucât, de altfel, aprecierea obiecțiilor ridicate de Consiliu este legată de examinarea fondului litigiului;
65. întrucât, în cele din urmă, Consiliul obiectează că acțiunea este tardivă, având în vedere că deliberarea din 20 martie 1970 nu ar fi făcut decât să preia principiile rezultate din sesiunile anterioare ale Consiliului, dintre care ultima a avut loc în zilele de 17 și 18 martie 1969;
66. întrucât, cu toate acestea, deliberarea din 20 martie 1970 nu ar putea fi considerată ca o simplă confirmare a deliberărilor anterioare, deoarece Regulamentul nr. 543/69 din 25 martie 1969 a transformat în mod decisiv, în ceea ce privește obiectul negocierilor angajate, repartizarea competențelor între Comunitate și statele membre;
67. întrucât rezultă din ansamblul acestor considerente că acțiunea este admisibilă;

3. Pe fondul litigiului

68. Întrucât Comisia contestă în esență valabilitatea deliberării din 20 martie 1970 pe baza atingerilor pe care această deliberare le-ar fi adus normelor din tratat și, în special, articolelor 75, 228 și 235 în ceea ce privește repartizarea puterilor între Consiliu și Comisie și, în consecință, drepturile pe care Comisia ar fi chemată să le exercite în negocierea privind AETR;

a) *Motiv rezultat din încălcarea articolelor 75 și 228*

69. Întrucât Comisia pretinde că, ținând seama de atribuirea competenței care rezultă pentru Comunitate din articolul 75, AETR ar fi trebuit să fie negociat și încheiat de către Comunitate, în conformitate cu procedura comunitară definită la articolul 228 alineatul (1);
70. întrucât, dacă, în baza acestor dispoziții, Consiliul poate aprecia, în fiecare caz, dacă este utilă încheierea unui acord cu țările terțe, el nu ar trebui, cu toate acestea, să decidă în mod discreționar dacă este necesar să se recurgă la calea interguvernamentală sau la cea comunitară;
71. întrucât faptul că a decis să procedeze pe cale interguvernamentală ar fi pus Comisia în imposibilitate de a-și exercita misiunea încredințată prin tratat în domeniul negocierilor cu țările terțe;
72. întrucât în absența din tratat a dispozițiilor specifice aplicabile negocierii și punerii în aplicare a acordului în discuție, este necesar să se stabilească normele

- aplicabile ansamblului de articole din tratat avute în vedere de negocierea angajată cu privire la AETR;
73. întrucât repartizarea competențelor între instituțiile comunitare pentru negocierea și punerea în aplicare a AETR trebuie să fie stabilită ținând seama de dispozițiile referitoare la politica comună în domeniul transporturilor, precum și de cele referitoare la încheierea de acorduri de către Comunitate;
 74. întrucât, în conformitate cu articolul 75 alineatul (1), Consiliului îi revine sarcina ca, hotărând pe baza unei propuneri a Comisiei și după consultarea Comitetului Economic și Social și a Adunării, să adopte dispozițiile corespunzătoare sub formă de regulament sau în alt fel în vederea punerii în aplicare a politicii comune în domeniul transporturilor;
 75. întrucât, în conformitate cu articolul 228 alineatul (1), în cazurile în care acordurile trebuie să fie încheiate cu unul sau mai multe țări terțe sau cu o organizație internațională, aceste acorduri sunt negociate de Comisie și încheiate de Consiliu, sub rezerva competențelor mai extinse, recunoscute eventual Comisiei;
 76. întrucât, de asemenea, negocierea s-a desfășurat în cadrul Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite, trebuie să se ia în considerare și articolul 116 alineatul (1), conform căruia, începând de la sfârșitul perioadei de tranziție, statele membre nu mai întreprind „decât o acțiune comună în cadrul organizațiilor internaționale cu caracter economic”, punerea în aplicare a acestei acțiuni comune este de competența Consiliului, care hotărăște pe baza propunerii Comisiei;
 77. întrucât rezultă din coroborarea acestor diferite dispoziții că, fiind vorba despre un subiect care ține de politica comună, statele membre aveau în orice caz obligația de a acționa solidar în apărarea intereselor Comunității;
 78. întrucât această solidaritate a fost consacrată prin deliberarea din 20 martie 1970, care nu ar trebui să genereze critici în această privință;
 79. întrucât, în afară de acestea, rezultă din ansamblul acestor dispoziții, în special din articolul 228 alineatul (1), că dreptul de a încheia acorduri aparține Consiliului;
 80. întrucât, în ceea ce o privește, Comisia trebuia să intervină în două moduri, pe de o parte, prin exercitarea dreptului său de a face propuneri, astfel cum rezultă din articolul 75 alineatul (1) și articolul 116 alineatul (1), și, pe de altă parte, în calitate de negociator, în conformitate cu articolul 228 alineatul (1) punctul 1;
 81. întrucât, cu toate acestea, repartizarea puterilor între instituții nu s-ar fi impus decât în cazul negocierilor inițiate într-un moment în care atribuirea de competență Comunității era efectivă, fie în temeiul tratatului însuși, fie în temeiul dispozițiilor adoptate de către instituții;
 82. întrucât este necesar să se observe în această privință faptul că o primă versiune a AETR a fost stabilită în 1962, într-o epocă în care, în lipsa unei dezvoltări suficiente a politicii comune în domeniul transporturilor, competența de încheiere a acestui acord le aparținea statelor membre;
 83. întrucât etapa lucrărilor în cursul căreia a intervenit deliberarea în litigiu nu avea ca obiect elaborarea unui nou acord, ci numai pe acela de a aduce versiunii stabilite în 1962 modificările necesare pentru a permite ratificarea acordului de către toate părțile contractante;

84. întrucât, în această privință, negocierile privind AETR sunt, prin urmare, caracterizate de faptul că originea lor și o parte semnificativă a lucrărilor realizate în cadrul Comisiei Economice pentru Europa erau anterioare atribuirii competenței către Comunitate ca efect al Regulamentului nr. 543/69;
85. întrucât rezultă din aceasta că, atunci când a hotărât, la 20 martie 1970, Consiliul s-a pronunțat asupra unei situații cu privire la care nu mai avea libertatea deplină de a dispune în relațiile cu țările terțe angajate în aceeași negociere;
86. întrucât a propune, în acest stadiu al negocierilor, țărilor terțe interesate, noua repartizare a competențelor în interiorul Comunității, ar fi putut pune în pericol buna finalizare a negocierilor, după cum a recunoscut, de altfel, reprezentantul Comisiei în cursul deliberării din cadrul Consiliului;
87. întrucât, într-o astfel de situație, le revenea obligația celor două instituții ale căror puteri erau direct vizate, respectiv Consiliului și Comisiei, de a se înțelege, în conformitate cu articolul 15 din Tratatul din 8 aprilie 1965 de instituire a unui Consiliu unic și a unei Comisii unice ale Comunităților Europene, cu privire la modalitățile corespunzătoare de cooperare pentru a asigura, în modul cel mai eficient, apărarea intereselor Comunității;
88. întrucât din procesul-verbal al sesiunii din 20 martie 1970 rezultă că Comisia nu a utilizat în mod oficial de dreptul de a face propuneri prevăzut în acest sens la articolele 75 și 116;
89. întrucât nici aceasta nu a revendicat, simpla, aplicare a articolului 228 alineatul (1), în ceea ce privește dreptul său de negociere;
90. întrucât, în consecință, trebuie să se admită că, în desfășurarea negocierilor și prin încheierea simultană a acordului, în conformitate cu modalitățile hotărâte de Consiliu, statele membre au acționat și continuă să acționeze în interesul și în numele Comunității, în conformitate cu obligațiile care le revin în temeiul articolului 5 din tratat;
91. întrucât, în aceste condiții, hotărând o procedură de acțiune solidară a statelor membre, Consiliul nu a omis îndeplinirea obligațiilor care decurg din dispozițiile articolelor 75 și 228;
92. întrucât, în aceste condiții, motivul trebuie respins;

b) Alte motive invocate de către Comisie (articolul 235; lipsă de motivare)

93. Întrucât, în subsidiar, Comisia pretinde că, ținând seama de cerințele care rezultă din punerea în aplicare a politicii comune în domeniul transporturilor, Consiliul ar fi trebuit, cu excepția cazului în care și-ar fi întemeiat acțiunea pe articolul 75, să utilizeze, cel puțin, competențele pe care i le conferă articolul 235;
94. întrucât Consiliul consideră, în ceea ce îl privește, că – fiind deschisă calea unei acțiuni în comun a statelor membre, nu mai era necesar să se recurgă la această dispoziție și că, de altfel, Comisia nu ar fi avut niciodată inițiativa de a prezenta o propunere în acest sens, după cum se cere în dispoziția citată;
95. întrucât, deși articolul 235 permite Consiliului să adopte orice „dispoziții adecvate” și în domeniul relațiilor externe, acest articol nu creează nicio obligație, ci îi conferă Consiliului o posibilitate a cărei neexercitare nu ar putea să afecteze valabilitatea unei deliberări;

96. întrucât, în consecință, acest motiv trebuie respins;
97. întrucât Comisia pretinde, de asemenea, că deliberarea contestată nu ar implica indicarea unei baze juridice și ar fi lipsită de orice motivare;
98. întrucât aceste cerințe, formulate la articolul 190 cu privire la regulamente, directive și decizii, nu ar putea fi extinse la un act de natură specială, cum este deliberarea din 20 martie 1970;
99. întrucât, de fapt, participarea la lucrările Consiliului a oferit Comisiei toate garanțiile juridice pe care articolul 190 are obiectivul de a le asigura terților vizați de actele care sunt menționate în articolul respectiv;
100. întrucât, în consecință, acțiunea trebuie respinsă;

4. Cu privire la cheltuielile de judecată

101. Întrucât, în conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, orice parte care cade în pretenții este condamnată la plata cheltuielilor de judecată, dacă se decide în acest sens;
102. întrucât în prezenta cauză, niciuna dintre părți nu a prezentat concluzii cu privire la cheltuielile de judecată;
103. întrucât, în consecință, este necesar să se compenseze cheltuielile de judecată;

Pentru aceste motive,

după ce au fost îndeplinite actele de procedură;

după ce a fost ascultat raportul judecătorului raportor;

după ce au fost ascultate pledoariile părților;

după ce au fost ascultate concluziile avocatului general;

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 3, 5, 6, 74, 75, 111, 113, 114, 116, 164, 173, 174, 189, 190, 210, 228, 235 și 238, precum și articolul 15 din Tratatul din 8 aprilie 1965 de instituire a unui Consiliu unic și a unei Comisii unice ale Comunităților Europene;

având în vedere regulamentul de procedură al Curții de Justiție a Comunităților Europene,

CURTEA,

Respingând orice alte concluzii mai ample sau contrare, declară și hotărăște:

- 1) Acțiunea este respinsă;**
- 2) Fiecare dintre părți își va suporta propriile cheltuieli de judecată.**

Monaco Lecourt Donner Trabucchi
 Mertens de Wilmars Pescatore Kutscher

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 31 martie 1971.

Grefier

Președinte

A. Van Houtte

R. Lecourt